

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1030/2022
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Љубомир Антић адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа Бранислав Поповац адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2623/21 од 30.09.2021. године, на седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2623/21 од 30.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2623/21 од 30.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1321/17 од 22.09.2020. године одбијен је приговор туженог о ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари (став први изреке); утврђено је да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1151/11-07 од 17.01.2012. године (став други изреке) и обавезан тужени да исплати тужиљи 1.465.344,00 динара на име разлике између накнаде за изузето градско грађевинско земљиште (к.п. .. у површини од 11,28 ари и .. у површини од 5,68 ари, обе у к.о. Врање 1) и исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште, са законском затезном каматом од пресуђења 22.09.2020. године до исплате, док је захтев тужиоца за законску затезну камату за период од 16.05.2017. године до пресуђења одбијен (став трећи изреке). Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове парничног поступка од 220.754,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2623/21 од 30.09.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена означена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, обавезујућем делу става трећег и ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум парничних странака о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште и обавезан је тужени да исплати тужиљи разлику од износа накнаде, исплаћене за експроприсано земљиште као за пољопривредно, до износа припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, у тржишној вредности утврђеној на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде већ имало статус градског грађевинског земљишта у трећој и четвртој зони, према важећем Генералном урбанистичком плану града Враћа (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику Града Враћа“ број 7/2010), иако се у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, а експроприсано је ради изградње деонице пута Е75 Београд – Ниш – Граница са Републиком Македонијом.

Одлука којом је разрешен спорни правни однос, настао тиме што је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште која није била евидентирана у катастру непокретности приликом експропријације земљишта и којом је, приликом одређивања висине накнаде примењен став да суд није везан искључиво проценом Пореске управе, већ је тржишна вредност непокретности и висина накнаде одређена применом критеријума који је судски вештак узео у обзир приликом одређивања тржишне вредности експроприсане непокретности, не одступа од правних схватања израженог у судским одлукама овог и Уставног суда. Одлуке овог и другостепених судова на које ревидент указује у својој ревизији нису од утицаја на другачије одлучивање јер одлука у споровима са оваквим тужбеним зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 16.05.2017. године, а вредност предмета спора је 1.465.344,00 динара и очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија није дозвољена, те је одбачена другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**